

Integracja wspólnot narodowych: Świadomość tego, gdzie jestem i co mogę zrobić

zw.lt/litwa/integracja-wspolnot-narodowych-swiadomosc-tego-gdzie-jestem-co-moge-zrobic/

„Powinniśmy spróbować odpowiedzieć na pytanie, jak dziedzictwo kulturowe wpływa na społeczeństwo, czy obiekty dziedzictwa rzeczywiście mają wielkie znaczenie dla państwa oraz dla nas, mieszkańców?”- kontynuowała dyrektor. Przedstawiciele urzędów państwowych, artyści, dziennikarze, przedstawiciele wspólnot narodowych we czwartek wzięli udział w dyskusji „Szacunek dla dziedzictwa wspólnot narodowych- czynnikiem pomyślnej integracji”.

„Rejestr obiektów dziedzictwa kulturowego jest dostępny dla szerokiej publiczności. Tym samym wspólnoty narodowe są zachęcane do informowania, jakich obiektów brakuje na liście, które powinny zostać zaktualizowane. Szczególnie chcemy rozwijać współpracę nie tyle z mniejszościami narodowymi, ile ze wspólnotami lokalnymi, które zamieszkują tuż obok określonych obiektów dziedzictwa kulturowego” – podkreśliła Diana Varnaitė, dyrektor Departamentu Dziedzictwa Narodowego przy Ministerstwie Kultury.

Marija Rubaževičienė, przewodnicząca Wspólnoty Kultury Węgierskiej im. Stefana Batorego, podkreśliła przede wszystkim znaczenie niematerialnego dziedzictwa kulturowego wspólnot narodowych. „Chcę zwrócić uwagę na język. Jest on kluczem do zrozumienia swojej i innej kultury, a także sposobem na głębokie porozumienie i dojście do porozumienia. Im dokładniej potrafimy zwerbalizować i powiedzieć, czego chcemy, co nas denerwuje czy niepokoi, tym łatwiej możemy dojść do porozumienia z kimś, kto czuje inaczej” – powiedziała Rubaževičienė.

„Celem Departamentu Mniejszości Narodowych jest między innymi pomoc grupom narodowym w zachowaniu ich

dziedzictwa. Nie chodzi tu bynajmniej o doszukiwanie się tego, „co jest nasze, a co wasze”. Szukamy wspólnych punktów” – powiedziała Montvydaitė.

„Współczesne rozumienie kultury tradycyjnej kardynalnie się zmieniło. Nie ma sensu próbować zatrzymać czas i „wmawiać” potrzebę kultury tradycyjnej dla młodzieży. Jednak moim zdaniem jest tak, że tworzymy jeden organizm i nie da się całkowicie odizolować od wspólnoty. Podstawą organizmu jest współpraca jego różnych części, czyli każdego z nas. Co mogłoby być kryterium pomyślanej integracji? Jest to właśnie uświadomienie sobie, że tworzymy całość jako organizm, oraz zadanie sobie pytania: gdzie jestem i co mogę zrobić?” – swój pogląd na proces integracji przekazała Marija Rubaževičienė.

„Jeżeli chodzi o młodzież, to nawet jeżeli bardzo pragniemy, żeby czuli się oni częścią wspólnoty czy państwa, nie można tego robić na siłę” – podkreśliła Rubaževičienė.

„Jeżeli chodzi o młodzież, to z doświadczenia pracy jako nauczyciel dodam, że podstawą pracy z młodzieżą jest przede wszystkim znalezienie odpowiedniego języka i metody na przekazanie tych samych treści, w tym chodzi o mówienie młodzieży o dziedzictwie kulturowym” – powiedział redaktor naczelny portalu internetowego bernardinai.lt Donatas Puslys. Redaktor również podkreślał potrzebę zwrócenia uwagi pedagogów i wspólnot lokalnych na zabytki które znajdują się najbliżej nas. W ten sposób będziemy w stanie „czytać” i rozpoznawać znaki kulturowe, które znajdują się w naszym najbliższym otoczeniu.

„Poznawanie historii w szkołach nadal polega na zapamiętywaniu faktów historycznych, dat i liczb. Być może uczeń będzie wiedział, ilu przedstawicieli mniejszości narodowych zamieszkuje Litwę, jednak ważniejsze pytanie to: Jaka jest jego osobista historia z tym powiązana?” – znaczenie osobistej relacji z historią podkreślał redaktor portalu bernardinai.lt.

„To jest pomysł: najpierw uczniowie powinni poznać historię i kulturę swojej wsi czy miasteczka, a dopiero potem

zacząć poznawać resztę swojej ojczyzny. W ten sposób będą oni mogli poczuć się częścią swojej kultury”- powiedział Kierownik działu registrów, PR i edukacji przy Departamencie Dziedzictwa Kulturowego RL Alfredas Jomantas.

Biorący udział w dyskusji fotograf Kostas Rimantas Šukevičius podkreślił również znaczenie zachowania cyfrowego dziedzictwa kulturowego, takiego jak np. archiwum fotografii zabytków. „Nie tyle chodzi o archiwizację, ile o popularyzację dziedzictwa litewskiego, w tym oczywiście dziedzictwa wspólnot narodowych i etnicznych Litwy. Otrzymuję dużo zainteresowania ze strony przewodników turystycznych. Mogę twierdzić, że zdjęcia niektórych zabytków przyczyniły się do przyciągnięcia dużej liczby turystów na Litwę” – powiedział Šukevičius.

Tagi: [Departament Mniejszości Narodowych dziedzictwo kulturowe Litwa](#)